

خبر
N E W S

تشویق کارمندان چینی به کار کمتر!

مقامات و شرکت‌های بزرگ چینی به‌تازگی از سیاست‌هایی پرده برداشته‌اند که هدف‌شان کاهش ساعات کاری و افزایش زمان فراغت کارکنان است؛ اقدامی که همسو با برنامه‌های دولت برای مقابله با فرهنگ کاری فرسایشی و تقویت مصرف داخلی ارزیابی می‌شود. اما در کشوری که «سخت کار کردن» در بسیاری از صنایع، به‌ویژه فناوری، نهادینه شده، تغییر الگو ساده نیست.

در حالی که تعطیلات دو روزه آخر هفته در بسیاری از کشورهای غربی بدیهی است، در چین چنین چیزی هنوز یک امتیاز محسوب می‌شود. فرهنگ کاری موسوم به «۹۹۶» (۹ صبح تا ۹ شب، شش روز در هفته) سال‌هاست فضای شرکت‌های چینی را شکل داده و حتی از سوی کارآفرینان برجسته‌ای مانند جک ما به‌عنوان «موهبت» توصیف شده است. با این حال، تحولات تازه‌ای در حال وقوع است: شرکت‌های بزرگی مانند میدیا و (DJI) کارکنان را به ترک زود هنگام محل کار تشویق می‌کنند، اقدامی که در گذشته تصورش دشوار بود.

این تغییرات بخشی از دو اولویت کلیدی دولت چین است. نخست، مهار پدیده‌ای به نام نیچوان (درون‌فرسایی)؛ مفهومی که در فرهنگ عامه به وضعیت رقابت بی‌پایان و بی‌ثمر اشاره دارد، مشابه دویدن در جا. مقام‌های چینی می‌خواهند با این رقابت بی‌وقفه که خروجی ملموسی ندارد، مقابله کنند. اما در برابر این تلاش‌ها، بدبینی عمومی قابل توجهی وجود دارد. کارگرانی که سال‌ها طعم فشار کاری و اضافه‌کاری را چشیده‌اند با دیده تردید به وعده‌هایی درباره «استراحت بیشتر» می‌نگرند.

روزنامه‌های داخلی نیز به بازتاب طعنه‌های فضای مجازی پرداخته‌اند؛ جایی که برخی کاربران می‌پرسند: «یا شرکت‌هایی که اضافه‌کاری را به ما تحمیل کرده‌اند، حالا ناجی ما می‌شوند؟» اجرای ناقص حکم سال ۲۰۲۱ که فرهنگ ۹۹۶ را غیرقانونی اعلام کرد، به این بدبینی‌ها دامن زده است. هدف دوم دولت چین از تغییر الگوی کاری، تسهیل انتقال اقتصاد کشور از صادرات و سرمایه‌گذاری سنگین به‌سوی مصرف داخلی است. در ماه مارس، مقامات «برنامه اقدام ویژه»ای منتشر کردند که در آن وعده داده شد با فراگیری فرهنگ اضافه‌کاری مقابله و از حقوق استراحت حمایت شود. حتی دو روز به تعطیلات رسمی امسال افزوده شد.

دولت می‌گوید تا زمانی که مردم از محل کار جدا نشوند، نمی‌توان انتظار داشت به رستوران بروند یا در بازارها خرید کنند. این استدلال، به‌ویژه در منطقه‌های پرتراکم فناوری مانند «هایدیان» در پکن پررنگ است؛ جایی که برخی کارمندان پس از سال‌ها عادت به ساعات کاری طولانی، اکنون به‌دنبال تعادل بیشتر در زندگی هستند. یک کارمند سابق شرکت رایشان ابری می‌گوید: «وقتی اقتصاد خوب باشد، می‌توان درباره خوشحالی کارکنان صحبت کرد.»

با وجود گام‌های مثبت، مسیر بازتعریف فرهنگ کاری در چین با مقاومت‌های اجتماعی و اقتصادی همراه است. زنی که پس از فرسودگی شغلی، شش ماه مرخصی گرفت، می‌گوید تنها از شش روز مرخصی سالانه‌اش استفاده کرده است. او

و دوستانش نمی‌خواهند فرزندان‌شان وارد همان چرخه طاقت‌فرسا شوند؛ اگر اصلاً تصمیم به فرزندآوری بگیرند.

کارگران بخش خدمات اما شرایط دشوارتری دارند. یکی از سرآشپزهای رستوران در مرکز خرید لیتون توضیح می‌دهد که بیشتر همکاری‌اش حتی با وجود امکان دریافت مرخصی با حقوق کمتر، ترجیح می‌دهند کار کنند. به‌نظر می‌رسد قانع کردن مردم برای استراحت بیشتر، اگر نگوئیم غیرممکن، دست کم مأموریتی زمان‌بر است.

منبع: اکونومیست

اعتراف تحلیلگر نئولیبرال نیویورک تایمز به نظم نوین جهان

آینده در چین است، نه آمریکا

توماس ال. فریدمن، ستون‌نویس مسائل بین‌الملل در نیویورک تایمز، یکی از تأثیرگذارترین تحلیلگران جهانی‌سازی، فناوری و ژئوپلیتیک در رسانه‌های جریان اصلی آمریکا به شمار می‌رود. این برنده جایزه پولیتزر به خاطر دفاع از سیاست‌های نئولیبرال شهرت دارد و از سیاست‌هایی مانند خصوصی‌سازی، بازار آزاد و مشارکت نخبگانی حمایت می‌کند. «فریدمن» با جناح بین‌الملل‌گرای لیبرال در درون جریان اصلی حزب دموکرات همسو است. اهمیت این متن که به تازگی در نیویورک تایمز چاپ شده در این نکته غیرقابل اغماض نهفته است که «توماس فریدمن» نئولیبرال و یکی از مدافعان سرسخت نظم جهانی

«توماس ال. فریدمن»، ستون‌نویس مسائل بین‌الملل در نیویورک تایمز، یکی از تأثیرگذارترین تحلیلگران جهانی‌سازی، فناوری و ژئوپلیتیک در رسانه‌های جریان اصلی آمریکا به شمار می‌رود. این برنده جایزه پولیتزر به خاطر دفاع از سیاست‌های نئولیبرال شهرت دارد و از سیاست‌هایی مانند خصوصی‌سازی، بازار آزاد و مشارکت نخبگانی حمایت می‌کند. «فریدمن» با جناح بین‌الملل‌گرای لیبرال در درون جریان اصلی حزب دموکرات همسو است. اهمیت این متن که به تازگی در نیویورک تایمز چاپ شده در این نکته غیرقابل اغماض نهفته است که «توماس فریدمن» نئولیبرال و یکی از مدافعان سرسخت نظم جهانی

آنچه نگران‌کننده است، وضوح هدف و تمرکز چین است. در حالی که آمریکا درگیر جنگ‌های فرهنگی و مناظرات سیاسی بی‌سرانجام است، چین با رهبردی فناورانه-صنعتی با شتاب پیش می‌تازد. ثناتر سیاسی ترامپ و جنگ‌های تعرفه‌ای او با این پیام جسورانه پکن مواجه شده: ما در حال ساختن آینده هستیم و دیگر از شما نمی‌ترسیم.

در حالی که سوددهی هوآوی اوج می‌گیرد و نوآوری هایش ژرف‌تر می‌شوند، روایت قدیمی وابستگی چین به دانش فنی آمریکا شروع به فروپاشی کرده است. یکی از بازرگانان آمریکایی در پکن، موضوع را بی‌پرده چنین بیان کرد: «زمانی بود که مردم برای دیدن آینده به آمریکا می‌آمدند. حالا به اینجا می‌آیند.»

تفکر خیال‌پردازانه ترامپ

در فضای سیاسی امروز، برای رهبران هر دو حزب آمریکا بسیار آسان است که به رویه حمله به پکن به‌عنوان ترفندی بی‌هزینه برای جلب طرفداران عمومی روی بیاورند؛ پرچمی تکان بده، فریاد «U.S.A» سر بده و همه چیز را با این ادعای مهم که دموکراسی‌ها در نهایت از خود کامگی‌ها پیشی خواهند گرفت، جمع بندی کن؛ اما میهن‌پرستی مبتنی بر احساس، کمترین آمادگی را برای رویارویی با دگرگونی‌های بنیادینی در پیش‌رو فراهم می‌آورد. میهن‌پرستی واقعی از نظر من، شجاعت در صداقت است؛ صداقت نسبت به توانمندی‌ها و ضعف‌های خودمان، نسبت به نقاط قوت و ضعف چین و نسبت به این واقعیت است که آینده ما به‌مراتب از چیزی که دوست داریم بپذیریم پیچیده‌تر است. همان‌طور که هوش مصنوعی صنایع مختلف را بازتعریف می‌کند، مسیر عاقلانه پیش‌رو نه انزواست و نه انکار بلکه راهبردی عمل‌گرایانه است که می‌توان آن را چنین می‌نامید: «ساخته شده در

آمریکا، به‌دست کارگران آمریکایی، با مشارکت سرمایه و فناوری چین.»

برای روشن‌تر شدن موضوع باید گفت شخصاً در ابتدا از تعرفه‌های وضع شده توسط ترامپ حمایت می‌کردم؛ رفتارهای ناعادلانه تجاری چین، (مانند مسدود کردن کارت اعتباری آمریکایی تا زمانی که ایلکیکیشن‌های پرداخت دیجیتال خود را بر بازار مسلط کند) نیازمند پاسخی قاطع بود. تنها هفته گذشته در یکی از ایستگاه‌های قطار پکن به من گفته شد که نمی‌توانم از کارت (Visa) استفاده کنم؛ مگر آنکه آن را به یکی از اپ‌های چینی مانند (Alipay) یا (WeChat Pay) متصل کرده باشم؛ آپ‌هایی که اکنون بیش از ۹۰ درصد کل تراکنش‌های مالی در چین را در اختیار دارند.

تعرفه‌های هدفمند می‌توانند مفید باشند (حتی آن‌هایی که زنجیره تأمین را به کشورهای دیگری مانند مکزیک یا ویتنام هدایت می‌کند) اما فقط در صورتی مؤثرند که بخشی از یک برنامه‌ریزی جامع‌تر باشند. مشکل واقعی، خیال‌بافی ترامپ است که فکر می‌کند صرفاً با کشیدن دیوارها، کارخانه‌های آمریکایی ناگهان با قدرت به کار بازمی‌گردند. چنین جادوی اقتصادی، پیچیدگی شبکه‌های جهانی تولید امروزی را نادیده می‌گیرد.

چه صحبت از خودرو باشد، چه ایفون و چه واکسن، تولید صنعتی مدرن بر پایه زنجیره‌های تأمین گسترده و چندملیتی ساخته شده است. تعرفه‌ها شاید بتوانند از کالای اساسی‌ای مانند فولاد محافظت کنند، اما اگر فکر می‌کنید با اعمال تعرفه‌ها می‌توان صنعت خودروسازی آمریکا را ناگهان احیا کرد، پس احتمالاً هرگز روند ساخت یک خودرو را از نزدیک ندیده‌اید. حتی تسلا نیز به قطعاتی متکی است که از سراسر جهان تأمین می‌شوند. بیابید افسانه «صعود چین فقط از راه تقلب است» را کنار بگذاریم. بله، در گذشته سرقت مالکیت فکری، انتقال اجباری فناوری و تقلید وجود داشت. اما غول صنعتی

امروز چین، دیگر فقط ارزان کار نمی‌کند بلکه سریع‌تر، هوشمندتر و کارآمدتر عمل می‌کند و هرچه بیشتر پیش می‌رویم، این عملکرد با هسته‌ای از هوش مصنوعی تقویت می‌شود.

درون باشگاه تناسب اندام چین

مؤنور نوآوری انفجاری چین، فقط ریشه در رهبری سیاسی با برنامه‌ریزی صنعتی ندارد بلکه چیزی است که «یورگ ووتکه» آن را «باشگاه تناسب اندام چین» می‌نامد. فرمول این باشگاه ساده است، متمرکز و بی‌رحم: سرمایه‌گذاری انبوه در آموزش (STEM، علوم، فناوری، مهندسی، ریاضیات)، اشباع نیروی کار از استعداد و دیجیتال‌سازی همه چیز.

چین هر سال حدود ۳.۵ میلیون فارغ‌التحصیل در رشته‌های (STEM) دارد؛ عددی که به‌تنهایی تقریباً دو برابر تعداد فارغ‌التحصیلان این رشته‌ها در ایالات متحده است. برنامه‌های آموزشی دولتی با محوریت تکمیل زنجیره تأمین نوآوری، از فارغ‌التحصیلان تا پژوهشگران، مهندسان و کارگران تولیدی، با دقت بی‌نظیر به نیازهای صنعتی طراحی شده‌اند. همچنین، دولت چین در پی سرمایه‌گذاری در بزرگ‌ترین پروژه‌های تحقیقاتی جهانی، از جمله در زمینه‌های هوش مصنوعی، نانوتکنولوژی و بیوتکنولوژی است.

چنین سیستم آموزشی و استراتژی صنعتی هماهنگ و یکپارچه‌ای را تنها می‌توان با ساختاری مشابه آنچه در چین وجود دارد، تصور کرد. در آمریکا، چالش‌ها برای نهادهای آموزشی و صنعتی پیچیده‌تر از آن است که بخواهند در زمان کوتاهی به چنین سطحی از هماهنگی و توانمندی دست یابند.

چین در حال نوآوری است، نه تنها برای پیشی گرفتن از سایر کشورهای توسعه‌یافته بلکه برای تعریف دوباره آینده بشریت.

لیفنگ» معاون نخست‌وزیر چین حاصل شد، شامل کاهش قابل توجه تعرفه‌ها و تعهد به ادامه مذاکرات در طول دوره ۹۰ روزه است. همچنین چین موافقت کرده که برخی از محدودیت‌های صادراتی، از جمله کنترل‌های صادراتی بر کالاهای آمریکایی را به حالت تعلیق درآورد.

این توافق همچنین شامل گفت‌وگوهایی درباره مقابله با قاچاق مواد اولیه تولید فنتانیل (یک شبه‌مرفین بسیار قوی) است؛ موضوعی که از دلایل اصلی اعمال تعرفه‌های اولیه توسط دولت ترامپ بود.

واکنش بازارها و چشم‌انداز آینده

اعلام این توافق با استقبال گسترده بازارهای مالی مواجه شد. شاخص‌های بورس در آمریکا و آسیا افزایش یافت و

ترجمه: حمیدرضا علی‌نیا

نویسنده: توماس فریدمن

“

توماس فریدمن
در این مقاله به
شگفتی‌های
توسعه فناوری
در چین پرداخته
است